“Quan em desperti...” [EE 74]

Per DavidG el dv., 11/01/2019 - 16:45

Desvetllar-se, fer-se conscient, posar-se dempeus... són altres maneres de parlar de la resurrecció. Sigui empès pel despertador o per l'hàbit, cada matí reactivem la vida fins al nivell de consciència habitual, confiant que el son haurà fet el seu efecte reparador.

Ens caldran uns instants per assolir el punt de desvetllament que s'ha construït en nosaltres durant anys: Uns vint, com a individus madur; uns quants milers, com a espècie.

Tanmateix, intuïm que encara no ens hem desvetllat del tot i maldem per anar-ho fent durant tota la vida. No estem mai prou desperts i no som, per exemple, prou conscients del nostre món interior, de la realitat del que ens envolta o -el que és més important- de l'amor que Déu ens té i ens regala a cada instant.

Així, doncs, ens ha d'ajudar fer-nos conscients d'aquests primeríssims moments del dia per transformar-los també en pregària.

D'entrada, la mandra. Entre somnis ens anem fent conscients que hem de creuar un pont que va de la passivitat a la iniciativa, del refugi a la intempèrie. Sense pensar-hi massa, els automatismes ens remouen d'esma. Potser, en aquell moment, ens ve al cap que avui és un dia especial perquè hi haurà aquella trobada, aquell viatge, allò que ens ve tan de gust. Així és en els dies "especials". Però no solen ser la majoria.

Per això, abans d'adormir-se va bé pensar quin volem que sigui el nostre primer pensament en llevar-nos. Un pensament que ens faci sortir del llit, aixecar-nos, posar-nos dempeus amb tot el que això significa. De vegades, ens serà fàcil perquè allò ho portem al cor. De vegades, no. En aquests casos, és quan renovem la confiança en el Senyor de la nostra vida, que passarà al davant en tot el que emprenguem.

-Dorm. Tranquil. Jo hi seré.

-Desvetlla't, camina. T'estic esperant.